

Is (top)sport wel zo gezond ????

Bovenstaande vraag zullen velen van u zich ook wel eens gesteld hebben, zeker de laatste jaren, naar aanleiding van bijv. EPO bij wielrenners, systematisch dopinggebruik bij de voormalige DDR-atleten of zware blessures door te snelle hervatting van de training ten gevolge van het grote geld ? (Zie van Nistelrooy). Maar je kunt ook dichterbij huis jezelf afvragen of het doorspelen met kleinere of grote blessures, nu of op de lange duur wel zo gezond is ?

Zowel op de PC van 1999 als vlak voor de PC van 1998 werd ik met twee van deze situaties geconfronteerd. Beide gevallen zijn dusdanig bekend dat ik de namen ook kan noemen. Op de PC van 1999 betrof het Johan Okkinga. Iedereen zag dat Johan na een aantal opslagballen steeds meer 'trekkebenend' naar de boven terugliep. Na twee eersten was de pijn in zijn lies zo hevig geworden dat hij spoorlags van het veld verdween om zich te laten behandelen. Voor Johan was geblesseerd afhaken op de PC, zeker als koning van het vorige jaar, absoluut geen thema. Na enig vragen en voelen op de pijnlijke plek kwam ik tot de conclusie, dat het geen spierscheur betrof, en dat doorkaatsen, mits goed ingetaped, mogelijk was. Over verhoogde risico's bij doorspelen (grotere kans op alsnog een spierscheuring) werd niet eens gesproken. De PC is te belangrijk om te laten schieten, en de verhoogde risico's op ergere blessures worden ingecalculeerd. Er worden dus bewuste keuzes gemaakt. Wanneer Johan dezelfde blessure op de generale in Witmarsum had gekregen, hadden we zeer waarschijnlijk besloten om juist **niet** door te kaatsen, om maar geen kans te lopen op ergere blessures. Heel terecht werd later door Geert van Tuinen opgemerkt dat dit in feite zeer inconsequent is. Ik ben het daar volledig mee eens, maar zo werkt topsport. Het belang van een partij bepaald vaak meer of er doorgespeeld wordt dan de blessure zelf.

De problemen van Pieter van Tuinen in 1998 onstonden juist in Arum op de generale voor de PC. Pieter ging door zijn rug en besloot met het oog op de PC te stoppen. Doorspelen was overigens niet eens mogelijk want zelfs ademen was al pijnlijk. Dezelfde middag nog werd hij in de praktijk behandeld. De diagnose was dat de tussenribspieren op zijn minst 'verrekt' waren. Op maandag en dinsdag volgde wederom een behandeling. Pas op dinsdagavond had Pieter het gevoel dat hij de volgende dag de PC kon kaatsen. We besloten derhalve om op woensdagochtend om 6.30 uur !!! nogmaals te behandelen en de gekwetste borstkas in te tapen (een goed PC-koning behoort nl. klokslag 8.00 uur aanwezig te zijn in de Koornbeurs vandaar het vroege tijdstip). Gelukkig overkwam ook Pieter niets ernstigs op de PC.

Met deze laatste situatie roer ik nog even een heikel thema aan bij zowel kaatsers als T.C., nl. het blessurebeleid. Heel strikt genomen had Pieter op zondagavond zich al geblesseerd af moeten melden voor de PC. Het blessurebeleid schrijft nl. voor dat een kaatser zich wanneer hij geblesseerd is, op zondagavond af moet melden voor een woensdagpartij. Gelukkig voor Pieter en voor ons als kaatsliefhebber is de PC boven alle wetten en regels verheven, hij hoefde zich niet geblesseerd af te melden. Ik pleit als jaren voor een versoepeling van deze regeling. Wanneer TC, begeleidende artsen en therapeuten goed overleg hebben, zodat de blessure en de speelkansen voor de komende wedstrijd goed helder worden gemaakt, moet het mogelijk zijn om een afzegging zolang mogelijk uit te stellen. Wanneer voor ieder weekend een reserve per functie wordt benoemd, welke rekening moet houden met een evt. invalbeurt

op de Hoofdklasse moet het mogelijk zijn om de evt. afzegging zo lang mogelijk uit te stellen. Pieter van Tuinen op de PC van 1998 was het bewijs dat op minder dan 24 uur voor de wedstrijd de definitieve verbetering van de blessure op kan treden.

Ik ben bovendien tot de conclusie gekomen, na gesprekken met kaatsers, dat de huidige hoofdklassers, als het enigszins kan graag willen kaatsen, ook op zaterdag. Met 'slechts'8 parturen op de lijst bij een uitnodigingspartij is er 3/8 kans op een prijs. Slecht loten is eigenlijk niet meer mogelijk, en uiteindelijk draait alles in het kaatsen toch om de krans en de punten.

Het lijkt mij interessant om met alle betrokken partijen eens om de tafel te gaan zitten, en te kijken of we tot een voor alle partijen bevredigende oplossing van het blessurebeleid kunnen komen.

Jelle Eijzenga